

Горнитѣ причини сѣрбитѣ намѣрили за доста уважителни за да бездѣйствуватъ отъ 22-й до 28-й Юний.

На 28-й Юний сѣрбитѣ имаха сериозно сражение около Акъ-паланка съ първия ешелонъ отъ испратената помощ за усилване турскитѣ гарнизони въ Пиротъ и Акъ-паланка (10 баталиона и двѣ батерии), въ което сѣрбитѣ макаръ и да одържаха позициитѣ си, но прѣзъ ноцъта почнаха отстъпванието си назадъ, като оставиха слабъ ариеръ-гардъ у Бабина-глава.

Съ турцитѣ работата стоеше тъй:

Къмъ деня на обявлението войната тѣ имаха срѣщу Сърбия, отъ къмъ България корпуса на Ахмедъ-Еюбъ паша „Туна орду су“ състоиць отъ три дивизии: на Османъ паша въ Видинъ и околноститѣ му, на Фазлъ паша въ Никополъ и околноститѣ му, и на Мехмедъ паша въ Нишъ и околноститѣ, до 50,000 души расхвърлени на расстояние 350 километра.

Отъ къмъ Македония, на Солунско-Митровачката жельзница имаше до 10,000 души подъ командата на Али-паша.

Отъ къмъ Босна около 15 — 20,000 души подъ командата на Мехмедъ-Али паша.

Освенъ това имаше прѣснати изъ разни мѣста по България малки отряди за потушавание въстанието до 30,000 души, които къмъ деня на обявлението войната бѣхъ си свършили вече работата, и можаха да бѣдѣтъ испратени на сѣрбската граница, къмъ която и изъ другитѣ области на Турция бѣхъ упжтени значителни подкрѣпления.

Отъ това се вижда, че макаръ въ началото на войната сѣрбитѣ и да надминаваха по силитѣ си турцитѣ, но тѣ не съумѣха да се воспользуватъ отъ него, а си раздробиха силитѣ, и се явиха прѣдъ турцитѣ почти съ еднакви сили. Слѣдъ 10 — 15 дни турцитѣ успѣха безпрепятственно да си съсрѣдоточатъ силитѣ и имаха вече превъсходство не само численно, но тѣ располагаха и съ войски, които стояха въ нравственено отношение много по високо отъ сѣрбскитѣ милиционери.